

Bazen mochten mee wadwandelen

Zonder onvertogen blaf liepen herderinnetjes en herders naar de Kalkman

(Van onze hondse verslaggever)

De wadtocht van verleden jaar, toen op zaterdag 19 augustus, van de vaste wal naar het werkeiland in de Lauwerszee heeft de viervoeters van leden van de Kringgroep Frisiana der „Vereniging van fokkers en liefhebbers van Duitse herders” zo voldaan, dat ze wel een herhaling wilden hebben. De keuze viel op de Engelsmanplaat, tussen de eilanden Ameland en Schiermonnikoog. Er is nog lang gedubt over de vraag, of de bazen en bazinnen mee zouden mogen, doch tenslotte werd besloten dat het was toegestaan, mede omdat de fokkers en liefhebbers over auto's beschikken, zodat min of meer comfortabel vervoer naar de startplaats was verzekerd. En een baas en bazin willen ook wel eens een uitje hebben, dat langer is dan het dagelijkse blokje om. Afgelopen zaterdag verzamelden de negentien deelnemende herders en herderinnetjes zich om twee uur in Wierum, waar zelfs filmers van Polygoon hun opwachting kwamen maken. Ze zouden een film maken voor het bioscoopjournaal, omdat ze een wadwandeltocht door honden iets bijzonders vonden. Het NTS-Journaal zou ook vertegenwoordigd zijn, doch die lieden verstek gaan.

Natuurlijk vonden de meeste bazen het nodig hun dieren aan de riem te houden op de plaats van samenkomst. Dat heeft altijd wat geruzie tot gevolg, met een grauw hier en een hap en een snap naar een collega-herder. Vanzelfsprekend krijg je wel een tikkeltje de smoor in, als zo'n tweevoetig vrouwtje een vreemde hond aanhaalt. Gelukkig kwam al gauw de gids G. J. de Weert van het waterschap. Hij leidt dikwijls wadtochten naar de Engelsmanplaat; zulks onder auspiciën van de VVV Westdongeradeel en dat gold ook voor deze overtocht. De heer De Weert had een aparte route uitgestippeld, waar het slik van de landaanwinning wel hoog, maar niet te hoog lag. Laten we zeggen

tot de buikharen (van de herders vanzelf). Griezellig was, dat elders wadlopende mensen soms tot hun liezen in de blubber wegzakten. Dat zou voor een hond tot aan de nek betekenen.

Het vertrekpunt van de herders en hun bazen lag ten noorden van Nes (Westdongeradeel). Daar, boven op de dijk, sprak de opperbaas, ook wel voorzitter J. van Tuinen genoemd, zijn mensen toe. Hij verzocht de mensen de gids absoluut te gehoorzamen, alles keurig te houden, niet te vloeken en evenmin ruwe taal te gebruiken. Zo'n waarschuwing lijkt wat vreemd, maar al wie met honden omgaat weet, dat een baas zich wel eens vergeet, als zijn dier (mensen praten altijd van „onze hond”, maar het is vanzelfsprekend andersom: „onze baas”) z'n eigen wil volgt. Dat gebeurt als het menselijk bevel nergens op lijkt. Wel, alles is keurig gebleven. Afgezien van een paar grauwen op de Engelsmanplaat om een bete broods, viel er geen onvertogen blaf. Er viel wél een onvertogen woord, toen een van de bazen na de terugkeer een herdershond in de kofferruimte van zijn auto wilde vervoeren. Kijk eens, je kunt niet alles over je kant laten gaan. En als dan zo'n manspersoon je neus terugduwt, omdat die niet onder het kofferdeksel knel mag raken en je bijt — eventjes maar — in een hand, nou dan heb je een prachtloei. (De moeite waard om dan te zien, hoe de mensen naar hun vingers staren...)

Water mee

Klokslag half drie was het dan zover. De man met de filmcamera, waar hij op het Wad een hele vracht aan had, stond onder aan de dijk aan de zoekant klaar. Alle bazen en bazinnen achter elkaar, boven op de dijk, de herders allemaal links van hen aangelijnd. De eigenaars van drie of vier honden (ja, ja, die heb je ook) hadden hun dieren verdeeld over meelopers zonder viervoeters. Toen moesten ze op de cameraman

aannouden, bij de dijk neer gaan en de honden los maken. Dat was een verademing. Alle herders en herderinnetjes stoven dadelijk het slik in, behalve één, die het hazepad koos en dacht: „anme-nooitniet”. Dat is dan een blunder voor de baas. Een ongehoorzame hond. Afijn, eindelijk was dan de meute los. De cameraman vond het fijn, die draaide trouw mee om te volgen hoe iedereen in het slib kwietste. De mensen om de haverklap tot de knieën er in. De

meesten sleepten flink wat rommel mee. Velen waren zelfs zo goed flessen water mee te torsen, omdat de verwachting was dat hun honden tenslotte wel dorst zouden krijgen. Ach, als je het wat goed aanpakt, dresseer je een mens wel.

De hilariteit was algemeen, toen een van de herders zijn bazin omarmde. Ze had wel zo'n mooi wit truitje aan. Er werden pootafdrukken op gezet, alsof Karel Appel aan de gang was geweest. Nog leuker was het, toen een ander speels in het schoeisel van zijn baas hapte, hem een schoen uit trok, er mee wegrende en onder water in het slik verstopte. De baas zocht zich wild, maar de schoen bleef „poater”, zoals men zei. Verder lopen op een schoen en een sok viel niet mee, omdat de sok telkens uit ging. Daarom werd die aan een hondenriem gehaakt, die om 's mans hals werd vastgebonden als een extra lange sokophouder. Ook opwindend was het, nog in het slik van de landaanwinningswerken dicht langs de mensen te lopen en je dan uit te schudden, zodat water en modderspatten hen om de oren vlogen. Tenslotte leek het of iedereen met zwarte zomersproeten overdekt was. Natuurlijk wilden de mensen weten, hoeveel kilometer het was. Zes à zeven kilometer heen en hetzelfde terug. Ze vergaten, dat de herders al heen en weer rennend en kringen draaiend rond de troep zeker het dubbele deden.

Eendrachtelijk plensden de herdershonden en hun menselijke metgezellen door het water op het Wad.